

[Gade]

mine øjne betyder det højere omkostninger for samfundet til dagpenge, til arbejdsløshed, og logikken fører så til nye afskedigelser og nye besparelser. Det bliver en skrue uden ende. Vi har set den demonstreret i England.

SF vil udnytte det offentlige som lokomotiv for at skaffe arbejdspladser også i det private erhvervsliv. Det gælder på boligområdet, det gælder alternativ energi, det gælder offentlig produktion – netop eksempler fra det investeringsprogram, som SF fremlagde i maj. Vi vil opbygge vækstcentre omkring miljøteknologi, omkring EDB m.m. Netop fordi vi er meget bekymrede over, at der ikke investeres i dette land. Grunden til, at der ikke investeres, er den nedpresningspolitik, der er blevet ført igennem de sidste par år, og som denne regering fortsætter.

En udsultning af den offentlige sektor fører med garanti til øget arbejdsløshed, og på grund af det kønsopdelte arbejdsmarked vil især kvinderne blive ramt hårdt. Det er klart, at den private produktionssektor ikke vil kunne opsuge de afskedigede fra den offentlige sektor. Alene nytilgangen på arbejdsmarkedet vil årlig være 25.000 indtil år 1985. Disse tal skal sammenholdes med, at man selv i højvækstperioden i 1960'erne kun kunne skabe 15.000 nye arbejdspladser i den private sektor om året.

Vi har altså en situation, hvor flere og flere vil blive beskæftiget i serviceerhverv, og de kan givet være både private og offentlige. Men netop inden for serviceområdet undrer det mig, når finansministeren taler om, at vi ikke skal have kunstige skel. Det undrer mig, at man aldrig diskuterer, hvilke dele der er mest fordelagtige, men i stedet kun diskuterer, om de er offentlige eller private, om den offentlige service er bedre end den private service – underforstået, at det offentlige er en belastning for samfundet og det private er en velsignelse. Er folkeskolen og vore børns uddannelse ikke en langt bedre sektor også rent økonomisk at udvikle end en Spies og Tjærborg charterflyferiesektor? Men rejser kan jo sælges også til udlændinge, kan man indvende. Det er her, vi i SF peger på, at det offentlige i langt større udstrækning skal gå ind i systemeksport af byer, af sygehuse, af sygehusplanlægning, af postsystemer osv. Vi forestiller os netop, at staten her skal gå foran. Vi foreslår, at staten laver et eksportselskab netop for at udnytte, at vi på en lang

række serviceområder, især inden for det offentlige, bl.a. fordi vi har stillet stærke lovkrav på miljøområdet, er foran og kan tilbyde en række produkter. Det er noget, vi kan sælge og derved udvikle den offentlige service sektor.

En sådan politik står naturligvis i strid modsætning til den udsultningspolitik, som regeringen lægger an på, og selv om regeringspartierne sprang noget op i den offentlige debat og nu her i dag glatter lidt ud, kan man sige, med hensyn til hvad privatiseringen egentlig består i, så har jeg dog forstået på budgetredegørelsens betragtninger, at der er mere realitet i denne sag end som så.

Jeg vil spørge: hvad er det langsigtede mål for regeringen med privatiseringen? Hvor langt vil man følge fru Thatcher i England? Vil man f.eks. prøve hr. Fogh Rasmussens ideer om bloktilskud? Vi så dem demonstreret i fjernsynet i aftes, hvor vi så den enorme ulighed – det var på undervisningsområdet – netop den bloktilskudspolitik fører med sig. Vil man gå så langt som i Chile? På det sociale område kan vi i hvert fald se, at man i budgetredegørelsen arbejder med større selvrisiko og arbejder med, at der på en række områder skal laves private forsikringsordninger. Det er et asocialt princip, der øger uligheden.

SF arbejder for en bedre offentlig sektor. Vi mener, at hvor der findes bureaukrati, skal det fjernes ved lovændringer og demokratisering, og vi skal øge effektiviteten i den offentlige sektor. Hvordan gør man det? Ved demokratisering og ved større mulighed for selvstændighed inden for offentlige styrelser. Vi kæmper for brugerindflydelse på institutionerne.

Regeringen og regeringslederen har gjort det godt, sagde tidligere statsminister Anker Jørgensen i en fjernsynsdebat. Det forekom mig noget malplaceret, men jeg skal sige, at regeringen er ofte smart, fører en mister-smart-politik måske. Privatiseringsordet giver mulighed for en demagogisk debat om holdninger osv. Det er et smart ord, et dække for asociale ændringer på sundheds- og socialområdet. Privatisering er samtidig et smart ord for en økonomisk politik, der er forkert og ligner det, som en økonom har kaldt en film, der kører baglæns.

(Kort bemærkning).